pu=ronti úhhe laua peale. Ma ollin úhhes kohtas, kelleſt ma weel nago unnes málletaſin: teine pool kåsſipuud, ſiin ſured pitkad lauad, ja laudade peal — ſurno=kehhad. Mind olli widud ſenna kohta, kuhho leitud ſurnokehhad wiakſe, kelleſt kegi tea arro anda, kes nad on ehk kuſt nad pårrit. Ma ollin monne påwa eeſt ſedda ſurno=kammert kåsſipude takka wadand: kuidas laudade peal ſurnokehhad olnud, ja nende rided peatſes rippunud. — Ma ollin nůůd ellusalt nende ſeltſimehheks ſanud! — kolle, jálleto!

Mo rided kisti ſeljaſt mahha ja ripputati mo peatſe kohta, mo kåed ja jallad ſeáti otſe. Ollekſin ma ommeti úhte ſõrme otſa ſanud ligutada! Ma ollin otſego laua kůlge kinni naelatud. — Siis tulli ſe mees, kes rohhoaedas pengi peal keppiga mo påhha olli kopſinud.

„Ahah, ſeal ta on!“ ůtles ſe mees, ja lůkkas mind keppiga“. Se on minno jaggo! — Såh, Albret, ſiin on minno nimme=kirri, panne ſe ſelle kenna poiſile otſa peale lakkiga kinni.“

„Saab, ſaab, ůllewataja herra!“

Nůůd tõuſis mul lotus ello pole: ſeſt kui nimme=kirja lakkiga mo otſa peale piddi pandama, ſiis ſe tulline ſulla lak tõeste mo ihho likuma aeas. — Agga tener olli laiſk, ſedda piſſokeſt waewa wõtma, panni nimme=kirja mo rinna peale ja låks omma teed.

Ůks ja teine tulli ſenna watama, — agga ſe kange wånge ſurnolehk aeas keiki jálle omma teed. — Ligutada ei ſanud ma, agga wadata woiſin mollemile pole kůlge. Pahhemal polel olli úhhe walge nore tůttarlapſe ſurnokehha, kenna någgo wilto minno pole põõrdud; parremal polel olli ůks wågga kangeste pundund wannamees, terwe muſtjas ſinnine lihha måggi — poond woi uppund? — Ei olnud ſedda armoliſt kåt, mis mo ſilmad olleks kinni wautand!

Se hirmus tubba pandi kinni: ukſehoidja kustutas tulle årra, panni pråunal ukſe kinni, keris lukko ja låks jalgo tagga weddades ja ninna tubbakaſt nuſates omma teed. Ulitſa tulle walgus paistis kui kumma ſiſſe. — Ma